

ROĐAČKI ŠAMAR (radni naslov)

Ovaj film je moja lična priča o pokušaju da pronađem davno izgubljene ili ohlađene veze sa rođacima kojih se sećam iz detinjstva. Poslednjih sedam godina sam živeo u inostranstvu, a i ranije sam često nalazio izgovor da izbegavam te "gnjavatorske" porodične posete. Jer često su ti susreti izgledali dosta formalno: pozdrav po srpski, triput poljubac u obraz, mada neki rođaci radije poljube vazduh pored obraza.

Onda počne dugački, iako ukusan ručak, pijenje, razgovori o politici, zajebantski komentari na račun toga što ne mogu da živim od filma i te "umetnosti"... jednostavno, od bliskosti nema ništa. Uskoro treba da krenemo da bi se videli tako, ponovo, tek za godinu dana.

Rešio sam da prekinem formalnosti i osvežim bliskosti iz detinjstva. Običi ću sve rođake i potući se sa svakim od njih. A ja nisam neki junak, baš sam više puta u sukobima sa ljudima ispao i pičkica i trebaće mi dosta hrabrosti da izađem na megdan sa nekima od njih. Neće to biti krvnička tuča, više šamaranje i rvanje, ali i to je dosta da proradi nešto iznutra. Muškaraca se, u stvari, i manje plašim, u mojoj porodici opasnije su žene.

Ovaj film je jedan porodični portret, kešanje i lomatanje po porodičnom stablu, malo drugačija verzija porodične istorije koju već dugo piše i moj jedini preostali deda Milan. Tuča, kao sredstvo,

nije izabrana slučajno, jer se u mojoj porodici, koja je sa juga Srbije, još uvek zadržalo nešto patrijarhalno, tvrdo, a "kulturnih razgovora" između mojih roditelja još se živo sećam iz detinjstva. Ipak, neće biti lako objasniti nekim rođacima koji me, posle dugo vremena ponovo vide, zašto da se sada, bez razloga, tako s puta, potučemo. I ta ubeđivanja biće dragocen deo filma. S druge strane, biće to istraživanje sa iznenađenjima, jer mnogi dalji rođaci žive po zabačenim selima i varošicama južne Srbije, starinskim ili malograđanskim načinom života, ispunjenog tračevima, predrasudama, tvrdoglavošću, ali i nečim živim, svežim... neki rođaci imaju čudne hobije i osobenjačke karaktere, neotkrivene su zvezde, možda rođene za film. Preturio bih i porodične fotografske albume i pokušao da animiram te amaterske fotografije, drugom tehnikom - stop trik animacijom, pričao bih o drugom vremenu - prošlosti.

Ne znam koliko ću batina dobiti, na šta ću sve naići i da li ću ovom samoubilačkom, naizgled detinjastom akcijom, popraviti ili baš pokvariti odnose sa rođacima i tako definitivno postati crna ovca u porodici, "onaj blesavi Miloš", ali ja moram to da pokušam, jer sam već posle prvih tuča i susreta osetio neku bliskost i lak, dobar osećaj, skoro kao posle sviranja.

Šamar je mnogo bolji od poljupca u vazduh!

DILEME, PITANJA:

Za filmić od 20-30 minuta nisu dovoljne samo tuče, treba tu još nešto da se dešava. Drugar montažer mi je rekao da treba da izmislim nešto što ja tu tražim idući od rođaka do rođaka. Da li treba to stvarno? Kakve bi još pomoćne priče Vi zapleli kad zamišljate svoju porodicu?

Da li bi rado i sami krenuli na turneju po ovom receptu? Kako bi to izgledalo sa vašim rođacima?

Kako da isprovociram dobroćudne rođake da se tek tako pošamaramo? Moja ujna nije htela da se bije...

Materijal i ljudi su stvarni, nije, dakle, to igrani film. Koliko bih, ipak, u njemu smeo da neke činjenice retuširam, malko menjam da bi priča ispala dramatičnija, zanimljivija... mali etički problem?

Praktičan problem: većina rođaka koje pamtim iz detinjstva i koje bih sada potražio, u godinama je gde više i ne priliči da se biju, a nema ni puno smisla da se bijem sa njihovom decom ili unucima koje, na primer, prvi put vidim...?

Kadrovi iz filma RODAČKI ŠAMAR Miloša Tomića